

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 stycznia 2016 roku

Z. B. wniósł o zasądzenie od (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. kwoty 17.982 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 10.481,56 zł od dnia 18 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 7.500 zł od dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 31 sierpnia 2011 r. nabył w punkcie sprzedaży sklepu (...) w C. deski tarasowe kompozytowe wraz z osprzętem, które na przełomie czerwca i lipca 2012 r. zamontował w domku letniskowym. Po dwóch tygodniach od montażu desek podczas bytności w budynku powód zauważył wypaczenie tych desek, pomimo że tworzywo, z którego je wykonano, miało służyć 50 lat, jak wskazano w ofercie. Powód podniósł, że w tych okolicznościach towar, który nabył od pozwanej, jest niezgodny z umową, ponieważ nie ma właściwości, o jakich powód był zapewniany. W dniu 3 czerwca 2013 r. powód złożył reklamację do pozwanej, jednocześnie wzywając pozwaną na wizję lokalną. Pozwana nie ustosunkowała się do reklamacji w wyznaczonym terminie, co w ocenie powoda oznacza uznanie reklamacji. Pismem z dnia 26 czerwca 2014 r. powód wezwał pozwaną do spełnienia świadczenia wraz z propozycją ugody. W dniu 11 sierpnia 2014 r. powód otrzymał od pozwanej pismo, w którym wskazała, że roszczenie powoda jest bezzasadne (pozew k. 1-2).

Pozwana (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła, o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana wskazała, że powód nabył towar w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, czyli jako przedsiębiorca. Pozwana podniosła, że powód powinien był wykazać, że koszt zakupu desek nie stanowił kosztu uzyskania przychodu. Ponadto pozwana wskazała, że uprawnienia powoda z tytułu rękojmi wygasły, ponieważ zgłoszone przez powoda żądanie wpłynęło po upływie roku od dnia wydania towaru. Dodatkowo pozwana wskazała, że ani w pozwie, ani w jakimkolwiek piśmie przedsądowym adresowanym do pozwanej, powód nie zażądał od pozwanej wymiany albo naprawy towaru oraz nie złożył oświadczenia o odstąpieniu od umowy z dnia 31 sierpnia 2011 r. Pozwana zakwestionowała także istnienie wad w nabytych deskach oraz wysokość roszczenia (odpowiedź na pozew k. 36-42).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 sierpnia 2011 r. w C., w sklepie (...) Sp. z o. o., Z. B. dokonał zakupu następujących towarów: zaślepek 10 sztuk, desek tarasowych, kantówki i zestawu montażowego, za łączną kwotę 10.198,24 zł brutto, zawierającej także transport (okoliczność bezsporna; dowód: faktura VAT nr (...) k. 10).

W piśmie z dnia 3 czerwca 2013 r. Z. B., złożył reklamacje do (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W.. W treści pisma wskazał, że w dniu 31 sierpnia 2011 r. nabył deski tarasowe kompozytowe wraz z osprzętem, które w czerwcu/ lipcu 2012 r. zamontował w budynku, położonym w miejscowości W. Młyny przy ul. (...). Z. B. wskazał, że po jakimś czasie zauważył wypaczenie tych desek, mimo że tworzywo, z którego je wykonano miało służyć 50 lat. Podniósł, że taras nie nadaje się do użytkowania oraz zaproponował wizję lokalną pod wskazanym adresem, w dniu 15 czerwca 2013 r., celem ustalenia stanu faktycznego (dowód: reklamacja k. 7).

Pismem z dnia 26 czerwca 2014 r. Z. B. wezwał (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 17.981,56 zł oraz wskazał, że w przypadku zawarcia ugody do dnia 31 lipca 2014 r., odstąpi od dochodzenia zwrotu kosztów postępowania i pozostałych kosztów, ograniczając roszczenie do kwoty 15.000 zł (dowód: przesądowe wezwanie k. 8).

W odpowiedzi na przedsądowe wezwanie do zapłaty, (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. poinformowała Z. B., że zgłoszone żądanie zapłaty kwoty 17.981,56 zł nie może być uznane za zasadne (dowód: pismo pozwanego k. 5-6).

Pismem z dnia 11 sierpnia 2014 r. Z. B. poinformował (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W., że zakupione deski tarasowe zostały zamontowane w domku letniskowym, a nie w miejscu, w którym prowadzi on działalność gospodarczą, która

dotyczy wyłącznie doradztwa podatkowego oraz podtrzymał swoje żądanie dotyczące zwrotu środków pieniężnych za deski kompozytowe w wysokości 10.481,56 zł oraz kosztów w wysokości 7.500 zł tj. w łącznej kwocie 17.981,56 zł (dowód: pismo powoda k. 3, potwierdzenie odbioru k. 4).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a Sąd, analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie dopatrył się okoliczności mogących skutkować powstaniem wątpliwości co do ich autentyczności. Nadto Sąd kierował się regułami art. 229 i 230 k.p.c. uznając za ustalone okoliczności faktyczne przyznane lub niekwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód dochodził w niniejszej sprawie zasądzenia na jego rzecz kwoty 17.982 zł z tytułu wynikającej z odpowiedzialności sprzedawcy za wady fizyczne. Powoływał się na wadę desek tarasowych kompozytowych zakupionych w sklepie pozwanej w dniu 31 sierpnia 2011 r., w postaci wypaczenia tych desek.

W pierwszej kolejności rozważeniu zatem podlegało, czy powód jest konsumentem w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego i czy będzie miała w niniejszej sprawie zastosowanie ustawa z dnia 27 lipca 2002 r., o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r., Nr 141, poz. 1176 z późn. zm., dalej jako: "s.w.s.k."), obowiązująca w chwili zawarcia umowy sprzedaży desek.

Stosownie do art. 221 k.c., za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Podkreślenia wymaga, że na fakturze VAT nr (...) z dnia 31 sierpnia 2011 r., powód będący nabywcą został wskazany jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą: (...) US (...), doradztwo (...) z siedzibą w K..

Powód twierdził, że nabył towar jako konsument, nie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, a zakupiony produkt – deski tarasowe kompozytowe zainstalował w domku letniskowym.

W ocenie Sądu czynność nabycia od pozwanego spornych desek została dokonana przez powoda działającego jako konsument. Sąd nie podziela stanowiska pozwanego, że skoro powód posługiwał się danymi dotyczącymi prowadzonej działalności gospodarczej, to dokonywał zakupu jako przedsiębiorca. O charakterze omawianej czynności jako niezwiązanej z działalnością gospodarczą powoda świadczy już sam rodzaj działalności powoda - doradztwo podatkowe, oraz przedmiot czynności i cel zastosowania nabytych desek. Z niezaprzeczonych przez pozwanego twierdzeń powoda wynika, że nabył przedmiotowe deski celem zamontowania na tarasie domku letniskowego. W ocenie Sądu taki cel nabycia przedmiotowych desek świadczy o braku więzi z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą. Powód jest doradcą podatkowym. Działalność ta, podobnie jak w wielu innych zawodach prawniczych, polega na udzielaniu klientom porad z zakresu prawa podatkowego. Zważywszy na panującą na rynku usług specjalistycznych konkurencję, wątpliwe jest, aby powód prowadził tego rodzaju działalność w domku letniskowym położonym w małej miejscowości. Należałoby zakładać, że powód, chcąc pozyskiwać klientów, urządził biuro w większym ośrodku miejskim. Zdaniem Sądu ciężar dowodu co do tego, że domek letniskowy powoda stanowi miejsce prowadzenia działalności gospodarczej powoda, a przez to zakup desek tarasowych jest powiązany z tą działalnością, spoczywał na pozwanym. Pozwany nie podjął jednak żadnej inicjatywy dowodowej w celu wykazania zasadności podnoszonego zarzutu.

Wobec powyższego znajdzie w stosunku do powoda zastosowanie ustawa z dnia 27 lipca 2002 r., o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej i o zmianie Kodeksu cywilnego w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 sierpnia 2011 r. W myśl art. 4 ust. 1 tej ustawy sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od

wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. Zgodnie z art. 8 ust. 1 powołanej ustawy jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia. Natomiast art. 8 ust. 4 stanowi, że jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia. Ponadto stosownie do treści art. 9 ust. 1 cytowanej ustawy kupujący traci uprawnienia przewidziane w art. 8, jeżeli przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową nie zawiadomi o tym sprzedawcy. Do zachowania terminu wystarczy wysłanie zawiadomienia przed jego upływem. W ocenie Sądu powód nie wykazał zasadności swych żądań opartych na treści art. 8 ustawy wyżej powołanej. Z twierdzeń powoda wynika, że sporne deski nabył w dniu 31 sierpnia 2011 r. W piśmie zatytułowanym (...) z dnia 3 czerwca 2013 r. powód twierdzi, że deski nabył w dniu 31 sierpnia 2011 r., a zamontował w czerwcu/ lipcu 2012 r., natomiast wypaczenia desek stwierdził „w ostatni weekend”, licząc od 3 czerwca 2013 r. wstecz, czyli 1-2 czerwca 2013 r. Zważywszy na fakt, że powód zamontował deski na tarasie w czerwcu/lipcu 2012 r., czyli rok przed stwierdzeniem ich odkształceń oraz rok po ich zakupie, należy stwierdzić, że powoda nie chroni domniemanie istnienia niezgodności towaru z umową w chwili jego wydania ustanowione w art. 4 ust. 1 ustawy wyżej powołanej. W konsekwencji ciężar dowodu co do tego, że towar jest niezgodny z umową, został przesunięty na powoda, który nie sprostał swoim obowiązkom w zakresie udowodnienia prawdziwości swoich twierdzeń. Powód nie zaferował żadnych dowodów na okoliczność niezgodności towaru z umową. Zdaniem Sądu ocena zgodności towaru z umową wymaga wiadomości specjalnych, powód winien zatem zgłosić wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, czego jednak nie uczynił. Ubocznie należy zauważyć, że także twierdzenia powoda co do chwili ujawnienia się niezgodności towaru z umową są niespójne. Zarówno w reklamacji z czerwca 2013 r., jak i w piśmie z dnia 26 czerwca 2014 r. powód podnosi, że wypaczenia desek stwierdził podczas bytności w domku w ostatni weekend. W roku 2014 były to dni 21-22 czerwca. Przy takiej rozpiętości dat ujawnienia się niezgodności towaru z umową nie sposób dać wiary twierdzeniom powoda co do tej okoliczności.

W konsekwencji stwierdzić należy, że powód nie wykazał zgłoszonego żądania. Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (tak trafnie wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku sygn. akt I ACa 1320/11, LEX nr 1108777).

Konsekwentnie, niewykazanie roszczenia głównego powoduje, że także żądanie w zakresie odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu nie zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ bez wykazania należności głównej naliczenie odsetek jest niezasadne. Konieczność przyjęcia takiego stanowiska wynika z istoty oraz funkcji odsetek i znajduje potwierdzenie w przepisach art. 359 § 1 k.c., a zwłaszcza w art. 481 § 1 k.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie I ACa 300/12, LEX nr 1238206).

Wobec powyższych okoliczności Sąd orzekł w pkt I sentencji wyroku.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd kierował się zasadą odpowiedzialności za jego wynik wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Powód, który jest stroną przegrywającą sprawę, obowiązany jest zwrócić na rzecz pozwanej poniesione przez nią koszty procesu, obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 2.400 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat

za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 j.t.) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.

SSR Paweł Szymański

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.